

Kærlighed på en onsdag. Et indblik i festugens aktivitetstyper

Af Louise Ejgod Hansen

Onsdag d. 8/6 drog jeg fra Viborg til Holstebro for at deltage i alt, hvad jeg kunne nå af denne dags festugeprogram. Her fortæller jeg, hvad der skete. Artiklen er altså

ikke en egentlig analyse af de forestillinger og aktiviteter, jeg oplevede, men giver et indtryk af, hvad en dags deltagelse i *Kærlighedshistorier* vil sige.

I forhold til *Kunsten ude på kanten* er det hensigten at give et mere konkret billede af, hvad Festugen er. Forhåbentligt vil det inspirere til videre tanker over aktiviteter, sammenhænge og kunstneriske visioner.

Det, der er tydeligt, er, at der sker en hel masse meget forskellige ting. Undervejs i løbet af dagen slog det mig: Det er vel det, en festuge er: En hel by standser op, bryder ud af den daglige rutine for at opleve og deltage i sang, dans og teater. Overflødhedshornet kan synes frustrerende for den registrerende forsker, der gerne vil have det hele med. Det samme gælder de ustrukturerede aktiviteter: Hvorfor stod det ikke nogen steder, at Teatro Pontedera dukkede op på cykel lidt over 12 i Rådhusshallen – det fik jeg jo kun med, fordi jeg tilfældigvis sad på biblioteket og tjekkede mail. Men netop det – den spontane inddragelse af tilfældigt tilstedeværende borgere – er en kvalitet: Det er simpelthen svært at undgå at opleve festugen. Og det er vel netop karakteristisk for festen – og for karnevallet, som den er tæt beslægtet med: Den er overvældende.

Ankomst

Kl. 9.40 ankommer jeg, får parkeret bilen og finder gågaden, hvor jeg forventer, at skulle lede efter dagens første begivenhed: Vægterannoncering af dagens program. Jeg behøver imidlertid ikke lede, men får med det samme øje på Donald Kitt, Odin Teatret, på stylder, som går og deler dagsprogrammet ud. Jeg konstaterer, at der er overraskende mange mennesker på gågaden – langt de fleste er pensionister, der interesseret slipper rollatoren for at tage imod det program, den meget høje mand rækker ned til dem.

Herefter vil jeg til Bazaren i Holstebro, hvor der skal være *Kærlige Scener*. Jeg må dog lige en tur forbi biblioteket for at finde et bykort og spørge om vej. Biblioteket er festugeklædt, der er hjerter og røde roser overalt. Jeg får lige tid til at kigge ind i børnebiblioteket, hvor børn fra SHF Sønderport, Mejrup Skole og SFH Nørreland har lavet udstillinger om kærlighed. I biblioteket er der forfatterhjørne, hvor Lene Rikke Bresson senere på dagen vil dukke op til levende forfatterværksted. Derudover var der kærlighedsbøger på hylderne, litterære kærlighedscitater, mulighed for at skrive en kærlig hilsen, og i det hele taget kærlighed i alle afkroge af biblioteket.

Bazaren

Takket være en venlig bibliotekar finder jeg Bazar Holstebro, som kun lige er på nippet til at åbne: Der bliver stadig malet et stort vægmaleri og der er endnu en del uåbnede butikker. På vej derned opdager jeg noget sjovt: Jeg passerer værtshuset River Saloon med en plakat fra søndagens festugeforestilling, *Down by the River Saloon* af Frans Winther. Mine ikke-lokale associationer til det vilde vesten må gentænkes og suppleres med en lokal vinkel, for som der står i programmet:

”River Saloon er et faktisk eksisterende værtshus i Holstebro – og særdeles populært blandt byens unge.” (Festugeprogram, 2014)

Teatro Tascabile di Bergamo dukker op i bazaren, og mens spillerne gør sig klar, dukker der en flok handikappede, en børnehavegruppe og en skoleklasse op. Vi er også nogle få voksne, der er kommet for at se de kærlige scener. Derudover er der folk fra de forskellige butikker samt en del tilfældigt forbipasserende. Teatret starter med at gå syngende og spillende ind til det lille centrale torv i bazaren. Her præsenterer gruppen de sange, de vil synge – på italiensk, mens Roberta Carreri oversætter til dansk. Det er traditionelle, populære kærlighedssange, hvoraf en del er ret teatralisk udført – især sangen om manden, der mister sit æsel, giver et meget konkret lydbillede af den stakkels mand og hans æsel. Mens musikken spiller, dukker 'tofigurer' op: Et gammelt ægtepar, fint påklædte skeletter, der shopper rundt i bazaren; han iklædt jakkesæt, hun i kjole og med indkøbstasken på hjul. De vinker til os er henne og give hånd til børnene, som hviner af fryd eller ser lidt betuttede ud.

Protester og båthorn

På vej til bazaren lægger jeg mærke til et par, der går rundt i gågaden med et papskilt under armen. På skiltet står der noget med Holstebro Festuge. På vej fra bazaren ser jeg skiltet igen. Nu på Store Torv, hvor det står ved siden af en tangospillende ghettoblaster. På skiltet står der: "Holstebro Festuge-verdens bedste?" Det ser mærkeligt ud, og jeg overvejer, om det er en ironisk kommentar og en stille protest? Men nej, spørgsmålstegnet viser sig at være en smule vestjysk beskedenhed, der er tilsat den lokale stolthed over festugen. For rundt på pladsen danser et par tango, og jeg bliver klar over, at begivenheden er en del af festugen.

Jeg når kirkepladsen, bedst som forestillingen *Den globale landsby* er slut, og beslutter at vente på næste optrin på biblioteket. Jeg sætter mig i et sofaarrangement med en fin rose på det lille bord, men bliver hurtigt afbrudt af båthorn og ringklokker fra Rådhushallen. Pontendera Teatro er ankommet med deres cykler. Med klemtende klokker og tudende båthorn får de skabt opmærksomhed. Til musik danser de med og på deres cykler, inden de inviterer et tøvende børnehavepublikum med til dans, stiger op på cyklerne og er videre.

Marens tvillingesøster

Kl. 12 er det tid til næste programsatte aktivitet: *Jasonitternes hyldest til Marens tvillingesøster*. De ankommer med en forgyldt kopi af Holstebros berømte Giacometti-skulptur – den nu folkekære og meget værdifulde *Maren å æ Woun* – der under sang bliver placeret foran kirken. Her opstår et komisk brud i hyldesten, idet spillerne må afbryde musikken, mens kirkeklokken slår tolv. Imens tager skuespillerne sig kærligt af Marens tvillingesøster og holder hende for ørerne. Ellers bliver der sunget og hyldet, mens Marens tvillingesøster bliver klædt fint på. Da det er gjort, styrter spillerne væk fra pladsen og efterlader os alene tilbage med tvillingen. De kan dog ikke undvære hende, for bedst som alle har rejst sig, og der er almindeligt opbrud, kommer spillerne styrtende tilbage for at hente skulpturen.

Ud af byen

Herefter går turen til Ulfborg, hvor jeg skal se forestillingen *Troldens kærlighed* sammen med Ulfborg SFH. *Troldens kærlighed* er lavet af børn fra Borbjerg Skole i

samarbejde med Clairobasper i ugerne op til festugen og vises under festugen en række forskellige steder. Her indgår den i en byttehandel med de lokale skolebørn. Byttehandelsideen er central i Odin Teatrets virke, og i mange forskellige sammenhænge gælder princippet om gensidighed: Vi kommer og viser jer noget, og så viser I os noget til gengæld. Med *Troldens kærlighed* bliver denne ide udbredt til også at gælde for et turnerende skoleprojekt. Borbjergbørnene kommer med en dramatisering af det lokale sagn om trolden fra Borbjerg, der ikke vil lade kirken bygge, før han får tre brude til sine sønner. Herefter ser vi en international professionel gruppe opføre *Dance of Love*, som til lyden af trommer med sang og dans 'får vist kærlighedens væsen på ti minutter'. I bytte giver Ulfborg SFH deres riddershow, og et lokalt band spiller et par numre.

I modsætning til arrangementerne i gågaden, der er offentlige og tiltrækker mennesker fra vidt forskellige sammenhænge, så er dette arrangement primært for børnene fra Ulfborg SFH samt deres forældre. Og som til ethvert andet skolearrangement er der naturligvis gratis kaffe, saftvand og hjemmebag i pausen. Så selvom arrangementet er annonceret i festugeprogrammet, er det min oplevelse, at jeg er den eneste udefra. Såvel *Trolden fra Bøvbjerg* som riddershowet er amatørforestillinger, fremført af børnene, hvor en del af værdien er, at tilskuerne kender de optrædende børn. Men der er klar forskel på de to forestillinger: Borbjergbørnene har arbejdet intenst med forestillingen op til festugen med henblik på at opføre forestillingen fire gange i løbet af ugen. Børnenes egen dramatisering er således sat ind i en professionel ramme, hvor der indgår såvel professionel musikledsagelse som flotte kostumer, herunder en 2,5 meter høj trold og prinsesser på stylder, og med koreograferede sekvenser, som tilfører forestillingen en fin rytme og dynamik.

Byens stolte fædre

Hele arrangementet i Ulfborg har taget fem kvarter, og mit omhyggeligt lagte program skrider. Tilbage i Holstebro parkerer jeg ved Lystanlægget og finder hjørnet af Viborgvej og Enghavevej for at høre *En kærlighedserklæring til Kaj K. og Jens J.* Jeg når frem til at høre Julia Varley, Odin Teatret, indlede endnu en fortælling med ordene: "Og så var der historien om, da fjernsynet kom til Holstebro." Hun fortæller om, hvordan Holstebroborgerne protesterede voldsomt mod kommunens støtte til Odin Teatret, men den daværende borgmester Kaj K. (Nielsen) indkaldte til borgermøde umiddelbart inden kommunalvalget og fik overbevidst de skeptiske borgere om, at Odin Teatret hørte til i byen. Dette er årsagen til, at Kaj K. samt daværende kommunaldirektør Jens J. (Johansen), der med Julias ord 'fik alle Kaj K.'s ideer til at ske', skal hylde. Og det skal ske på dette sted i byen, fordi der her, ved indgangen til byens anlæg står byster af byens stolte fædre, herunder de to. Selve hyldesten er tre sange, leveret af forskellige fremmødte kunstnere. Alt i alt tager hyldesten omkring tyve minutter, og jeg har endnu engang tid til at vende tilbage til biblioteket inden næste begivenhed.

Men biblioteket viser sig igen at være dybt præget af festugen, og jeg har dårligt sat mig, før det bliver annonceret over højtalerne, at nu spiller OrkesterEfterskolen koncert midt i biblioteket. Jeg når at høre tre forskellige numre af de dygtige elever. Desværre er biblioteksrummet en udfordring for eleverne, der optræder uden elektronisk forstærkning. Det er lidt synd, men den lille koncert tiltrækker en lille

flok tilfældige biblioteksbesøgende. Igen konstaterer jeg, at børn – nu med forældre – og gamle tilsyneladende er dem, der tilfældigt kommer forbi.

I halmen

Næste planlagte stop på min festugetur er forestillingen, *Mit livs kærlighedshistorie*, som er en del af *Den globale landsby*, som Kai Bredholt står for. Forestillingen indledes med en gæsteoptræden af Vokalselskabet Glas, der optræder med bulgarske sange. Herefter præsenterer forestillingen kærlighedstemaet i en række forskellige, parallelle begivenhedsforløb: En bonde med sit æsel bygger sig et hjem, får kone og barn. En mand og en kvinde finder hinanden, og da han dør og drager til himmels, følger hun af sorg efter. Himmelflugten er bogstavelig, idet begge går op ad kirketårnet, hvorfra de senere med englevinger og hånd i hånd drager sammen tilbage til jorden. Ældre mennesker i kærlig dans eller langsom bevægelse hen over scenen, hvor de triller Marit Benthe Norheims englestaturer rundt i mønstre. En parkinsonramt mand i kørestol danser en smuk og bevægende flamenco med den kvindelige danser. Traditionelle danske og svenske viser blander sig med flamencomusikken, og regnen drypper faretruende. En flot sort hest og en meget lille pony mødes på scenen, og til sidst dukker cyklisterne op sammen med en række børn på cykler for at deltage i festpolonaisen.

Under forestillingen sidder en flok børn fra femte klasse lige bag mig, allerøverst på halmballerne. Et par af pigerne har været og se forestillingen før og sidder og venter på et par af de mest spektakulære numre – således bliver der holdt flittigt øje med kirketårnet. Også flamencodansere udløser beundrende kommentarer. Og da de dansende cyklister til sidst lægger sig på torvet, og cyklernes hjul sættes i gang, udbryder en af drengene spontant: 'Det skal jeg hjem og prøve'.

Vals og poesi i Vinderup

Det er helt særligt for Holstebro Festuge, at der også foregår en række arrangementer i de mindre byer i kommunen. For selvom der kun er et kvarters kørsel fra Vinderup til Holstebro, så har det værdi, at festugen også kommer til Vinderupboerne. Det gør den onsdag aften – samtidig med regnen, der truede under *Den globale landsby*. Ifølge programmet skal Teatro Tascabile di Bergamos forestilling *Vals* foregå udendørs, men heldigvis er arrangementet rykket til skolens aula. Forestillingen starter med en ung pige i hvide gevandter med en meget stor hvid ballon. Hun løber uskyldsrent, legende rundt på scenen, indtil festklædte voksne på stylder overtager scenen. Til tonerne af klassisk valsemusik danser de rundt og rundt og fylder rummet med elegance, flirt og susende skørter. Lettere dekadent sådan ikke alene at lade sig gribe af musikken og danse, som om verden var af i går, men også at ignorere barnet, hvis naturlige nysgerrighed giver hende frit udsyn til de voksnes forførende verden. Hvor er det flot – det tekniske niveau er uovertruffet, og danserne har lige præcis den antydning af karakter, som skaber karakter og fiktion.

Herefter går turen faktisk udendørs: Mens Musikskolens Band trækker marimbaerne i læ i indgangspartiet til det gamle rådhus, må vi andre krybe i ly under paraplyerne eller den til anledningen fremskaffede pølsevogns halvtag. Efter fire-fem numre blev marimbaerne afløst af et rockband, der blandt andet spiller det Anna David-hit, jeg også hørte tidligere på dagen i Ulfborg. Efter en halv times koncert når

vokalselskabet Glas lige at give en inspirerende smagsprøve, der gerne skal trække folk med over til kirken senere på aftenen. Og så er det tid til poesi. Under hele festugen har *PoesiKaravanen* rejst rundt i kommunen, og denne aften er turen kommet til Vinderup. Poesikaravanen kombinerer musik og poesi på flere sprog: Første halvdel er domineret af arabisk, idet den marokkanske digter Abdallah Zrika læser sine digte, mens Ulrik Skeel står for oplæsning af de oversættelser, der er udgivet i anledning af festugen. Digtene, der i høj grad også bliver til lyde og rytmer, akkompagneres af perkussionisten Francesco Agnello samt Uta Motz på violin og Anders Allentoft på guitar. Musikken og digtene smelter sammen i marokkanske Touria Hadraouis smukke sange i maihun-traditionen.

Under anden del er det forfatteren, Thomas Boberg, der læser egne digte op, samt Odin Teatrets Iben Nagel Rasmussen, der læser og synger digte af sin far, digteren, Halfdan Rasmussen. Kombinationen af digtoplæsning og musik fungerer godt. Det sætter fokus på digtenes lydlige kvaliteter og gør, at også de arabiske tekster er fine at lytte til. De to udtryk - musik og lyrik - får lov at stå sidestillet som selvstændige udtryk: Musikken bliver aldrig reduceret til stemningsskabende underlægning, men kommer heller ikke til at styre forståelsen af digtene. Desværre bliver arrangementet presset rent tidsmæssigt. Det er kommet lidt senere i gang, og alle skal have muligheden for at nå over til kirken til kl. 21, hvor der er koncert med vokalensemblet Glas. De seks kvinder fylder kirkerummet med smuk, flerstemmig bulgarsk sang, mens de mellem numrene underholder med beretninger om, hvad sangene handler om. Hermed blev koncerten ikke alene et møde med en anderledes sangtradition, fremført yderst dygtigt, men også et møde med en folkekultur, hvor bryllupper, æsler, bjerge og dale skabte en fornemmelse for, hvordan et land og en kultur kan udtrykkes og berettes i dets sange.

Tilbage til Holstebro

Kl. 22.30 når jeg lettere regnvåd tilbage til Holstebro og finder Knudsens, den lille, traditionelle scene i midtbyen, hvor *Natkabareten Eros Er Os* skal afrunde min festugedag. Mæt af indtryk sætter jeg mig og konstaterer, at en stor del af dagens aktører er samlet rundt om i en sal, dekoreret med sjovt og bizart lingeri. Kabareten spiller tirsdag til lørdag kl. 22-02 under ledelse af Odin Teatrets Jan Ferslev. Jeg bliver en halv times tid og når såvel et par jazznumre, *Dance of love* - nu i postuniformer, og Tage Larsens (Odin Teatret) version af *Dit hjerte er i fare Andresen*. Igen opstår der en fin og besynderlig sammenhæng, fordi den sang er en del af den danske revytradition og på den måde rummer den samme type kulturelle hukommelse, som eksempelvis de bulgarske sange rummer, samtidig med, at det er en sang og et udtryk, der ligger fjernt fra Odin Teatrets almindelige æstetik.

Til tonerne af endnu en sang lister jeg træt og mæt af dagens mange og forskelligartede indtryk tilbage til min bil for at vende tilbage til hverdagen igen.